

§ 9, medens den ikke staar der i Anordningen, og det kan kun glæde at se den Modtagelse, ogsaa dette har faaet. Der er ogsaa flere andre enkelte Punkter, som jeg kunde ønske at udtale mig om, men de kunne jo nærmere forhandles senere. Kun eet Punkt skal jeg endnu tillade mig at opholde mig ved, nemlig § 3. Der hedder det: „Tiden bør vælges saaledes, at Kirkesangerens og andre Kirkebetjentes Forpligtelser som Værere i det offentlige Skolevæsens Tjeneste ikke udsættes for i den Anledning at forsvømmes“. Det synes altsaa at være Tanken, at ved disse Gudstjenester udenfor den almindelige Orden eller gudelige Forsamlinger skulle Kirkesangeren og vedkommende Kirkebetjente være forpligtede til at være tilstede; men dette vil nu vistnok i mangfoldige Tilfælde være en meget stor Hindring for Brugen af denne Lov, thi om Sognevadene vil Skolen kræve Virksomhed af Skolelæreren, som tillige er Kirkesanger, saaledes, at det i Almindelighed vil være umuligt at kunne benytte Kirken til egentlig Gudstjeneste. Gudelige Forsamlinger eller andre saadanne opbyggelige Forsamlinger kunne vel finde Sted om Aftenen, men det synes dog noget ubilligt at paalægge Skolelæreren, der tillige er Kirkesanger, at ofre den Enule Fritid, han har, til at komme tilstede, selv om han maasse kunde have anden nyttig og paatrængende Brug for sin Tid, og i Særdeleshed er naturligvis Forholdet uheldigt, naar maasse vedkommende Skolelærer har løst Sognebaand fra den vedkommende Præst. Dette Forhold minder jo tillige om det hele Spørgsmaal, hvorvidt det er heldigt, at saaledes Kirkesanger og Skolelærer ere forenede i een Person. Det er et Forhold, som ogsaa var for i Kirkekommissionen, og der udtaltes der et meget almindeligt Ønske om, at der maatte blive givet større Frihed, saaledes at baade Kirkesangeren paa sin Side og Menigheden paa sin kunde faae Forholdet hævet, naar der var tilstrækkelig Grund dertil, mod at der da blev lønnet en Anden til at udføre Kirkesangerforretningerne. Var Saadant flet, vilde naturligvis denne Paragraph kunne gives en anden Affattelse; men allerede nu kunde der maasse søies til, at det kunde tillades eller endog paalægges vedkommende Sognepræst og

de Beboere, der med ham ville gjøre Brug af Kirken, at tage en anden Mand til at lede Kirkesangeren, hvis Kirkesangeren ønsker sig fritagen. Men dette Forhold giver mig Anledning til at rette en Forespørgsel til den ærede Kirkeminister, som jeg haaber, han ikke vil tage Ilde op, nemlig, om han har været betænkt paa at bringe dette Forhold om Kirkesanger- og Skolelærerbestillingernes Adskillelse frem ved en eller anden almindelig Foranstaltning, saaledes som Kirkekommissionen androg paa. Jeg gjør dette Spørgsmaal ikke blot af Hensyn til den Forbindelse, hvori det staar med dette Lovforslag, men ogsaa fordi der er kommet til mig forskellige Forespørgsler fra Skolelærere omkring i Landet, for hvem det har været, jeg kan sige, en Samvittighedsag, at en saadan Adskillelse snart maatte indtræde. Jeg anser det derfor for ønskeligt, om den ærede Minister vilde udtale sig om, hvorvidt vi kunne vente noget Skridt fra ham i den Henseende, eller hvorledes han vilde stille sig til et Forslag derom, hvis det mulig kom frem her i Rigsdagen fra Medlemmers Side.

Winther: Jeg vil virkelig ikke bringe personlige Stridigheder frem her i Thinget i Anledning af et Lovforslag, som bliver modtaget med saa megen Velvillie fra alle Sider. Jeg vil blot gjøre det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) opmærksom paa, at jeg ikke betragter dette som noget rent kirkeligt Anliggende, men som et rent Statsanliggende. Staten, der eier disse Bygninger, giver forskellige Korporationer en Tilladelse til at bruge dem og indfører et Politireglement om, under hvilke Forhold det kan ske. Dette er aldeles ikke i Modstrid med, hvad jeg tidligere har udtalt.

Høgsbro: Det er dog vel klart, at disse Bestemmelser indeholde noget helt Andet end et Politireglement. (Winther: Nei!)

S. C. D. Müller: Uagtet jeg havde ønsket, at denne Sag maatte blive fremmet paa en anden Maade, er jeg saa heldig stillet, at denne Lov er mig en langt større ønskelig Mulighed end mangen anden kirkelig Lov, der